

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Naruszenie prawa, błąd w dochodzeniu i brak uzasadnienia w odniesieniu do zmienionego art. 12 rozporządzenia nr 4254/88 ⁽¹⁾

Działanie realizowane przez wnoszącego odwołanie i finansowane przez EFRR miało charakter jednolity, jak wynika z decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 1986 r., którą przyznana została dotacja będąca przedmiotem sporu, jak również z art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4254/88, zmienionego przez art. 1 rozporządzenia Rady nr 2083/93 ⁽²⁾.

Wynika z tego, że rzeczone działanie nie mogło — jak błędnie uznał Sąd — zostać podzielone na szereg części funkcjonalnych i że w konsekwencji zawieszenie ze względów prawnych także tylko jednej części tego działania, które miało wpływ na moment zakończenia tego działania, wymagało rozszerzenia zwolnienia wprowadzonego we wspomnianym art. 12 na całość projektu finansowanego na mocy decyzji z dnia 18 grudnia 1986 r.

- 2) Naruszenie prawa, błąd w dochodzeniu i naruszenie prawa do obrony w odniesieniu do art. 4 decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 1986 r.

Wbrew temu, co zostało stwierdzone w zaskarżonym wyroku w pierwszej instancji, Ente per le Ville vesuviane udokumentował, że prace realizowane w Villa Ruggiero (jedna z trzech willi będących przedmiotem działania finansowanego na mocy decyzji z dnia 18 grudnia 1986 r.) zostały zawieszane ze względów prawnych od 1989 do końca 1996 r., nie zostały więc zakończone w 1992 r., jak twierdzą władze włoskie.

W tej sytuacji zatem, jak już podniesiono przed Sądem, udział wnoszącego odwołanie w postępowaniu poprzedzającym wydanie decyzji zaskarżonej w pierwszej instancji miał znaczenie decydujące, gdyż zgodnie ze wspomnianymi dokumentami, które zostały przedstawione przez wnoszącego odwołanie, i ze względu na podniesiony jednolity charakter realizowanego przez niego działania, Komisja powinna była uznać zastosowanie odstępstwa przewidzianego w zmienionym art. 12 rozporządzenia nr 4254/88 do rzeczonego działania, nie pozostawiając możliwości wcześniejszego zakończenia finansowania przyznanego w 1986 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4254/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (Dz.U. L 374, str. 15).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2083/93 z dnia 20 lipca 1993 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 4254/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (Dz.U. L 193, str. 34).

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej**(Sprawa C-457/07)**

(2007/C 297/47)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i P. Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej:

Komisja wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

- stwierdzenie, że Republika Portugalska nie wykonała wyroku Trybunału Sprawiedliwości (izba pierwsza) z dnia 10 listopada 2005 r. wydanego w sprawie C-432/03 Komisja przeciwko Republice Portugalskiej;
- nakazać Republice Portugalskiej zapłatę okresowej kary pieniężnej w wysokości 37 400,00 euro dziennie do dnia wykonania wyroku Trybunału;
- nakazanie Republice Portugalskiej zapłaty grzywny dziennej w wysokości 5 280,00 euro od dnia 10 listopada 2005 r., to jest od dnia, w którym wydany został wyrok stwierdzający naruszenie do dnia, w którym państwo portugalskie wykona wyrok, lub do dnia, w którym Trybunał wyda wyrok na podstawie art. 228 WE.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że Republika Portugalska w dalszym ciągu ogranicza dostęp do rynku wymagając uprzedniej homologacji nowych wyrobów konstrukcyjnych, w odniesieniu do których nie istnieje specyfikacja techniczna ani też nie podlegają one uznaniu na zasadach wzajemności, w celu poświadczenia, iż nadają się one do określonego użytku. Republika Portugalska w dalszym ciągu również ogranicza dostęp do rynku nie uznając równoważności certyfikatów wydanych w innych państwach członkowskich dotyczących nowych wyrobów, odnośnie do których brak jest specyfikacji technicznych, jeżeli o takie uznanie wystąpiły pomioty gospodarcze nie będące producentem lub jego przedstawicielem.

Przepisy portugalskie nadal nie określają kryteriów, jakie powinny stosować organy administracji przy ocenie wniosków o homologację w taki sposób, aby ocena ta nie była dokonywana w arbitralny sposób. W przypadku braku specyfikacji technicznych, ustawa portugalska przewiduje nieobiektywne i dyskryminacyjne kryteria stosowane przy wydawaniu decyzji o uznaniu.

Republika Portugalska w dalszym ciągu nie podjęła środków, które powinna była podjąć odnośnie do podmiotów gospodarczych, do których zastosowała ustawę sprzeczną z ar. 28 i 30 traktatu WE.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-458/07)

(2007/C 297/48)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: P. Andrade i G. Braun, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie zapewniając w praktyce, by udostępniono użytkownikom końcowym co najmniej jednego pełnego spisu abonentów telefonicznych i co najmniej jednego pełno zakresowego biura numerów, zgodnie z przepisami art. 5 ust. 1 i 2 oraz art. 25 ust. 1 i 3 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników⁽¹⁾ Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy,
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W Portugalii nazwiska abonentów Vodafone, którzy zgłosili chęć, by znalazły się one w spisie abonentów usługi powszechnej nadal nie zostały w nim umieszczone.

Organ regulacyjny, ANATOM, wciąż nie wydał decyzji w przedmiocie formatu i szczegółowych zasad podawania tych informacji. Za obecny stan prawny odpowiedzialne jest państwo portugalskie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, str. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz (Austria) w dniu 5 października 2007 r. — Veli Elshani przeciwko Hauptzollamt Linz

(Sprawa C-459/07)

(2007/C 297/49)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Veli Elshani.

Strona pozwana: Hauptzollamt Linz.

Pytania prejudycjalne

1. Przesłanka wygaśnięcia na mocy art. 233 akapit 1 lit. d) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92⁽¹⁾ ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (kodeks celny) nie opiera się na momencie powstania długu celnego, lecz na okresie po powstaniu długu celnego, gdyż odnosi się do długu celnego, który „powstał” w przypadkach określonych w art. 202 kodeksu celnego.

Czy wyrażenie „przy nielegalnym wprowadzaniu” w rozumieniu art. 233 akapit 1 lit. d) kodeksu celnego należy interpretować w taki sposób,

— że wprowadzanie towaru na obszar celny Wspólnoty, wobec którego powstał dług celny na podstawie art. 202 kodeksu celnego, kończy się już z chwilą jego wprowadzenia do granicznego urzędu celnego lub na inne, wskazane przez urząd celny miejsce, najpóźniej jednak z chwilą opuszczenia granicznego urzędu celnego lub innego wskazanego miejsca, ponieważ towar znalazł się tym samym wewnątrz obszaru celnego, tak że zajęcie i przepadek towarów dokonane po tym okresie nie prowadzą już do wygaśnięcia długu celnego

lub tak interpretować,

— że wprowadzanie towaru na obszar celny Wspólnoty, w stosunku do którego powstał dług celny na podstawie art. 202 kodeksu celnego, z gospodarczego punktu widzenia trwa tak długo, jak długo jest on transportowany w ramach jednolitego procesu związanego z wprowadzaniem towaru na obszar celny, a więc dopóki towar będący na obszarze celnym nie dotarł jeszcze do pierwszego miejsca przeznaczenia i nie został tam złożony, w związku z czym zajęcie i przepadek towarów dokonane do tego czasu prowadzą do wygaśnięcia długu celnego?